

Phần 19

Chương 55

Trong giây phút khi bước vào hội trường Nhậm Tư Đồ cảm thấy hoảng hốt, cô có cảm giác như đang bước vào ảo giác, bởi vì những thứ trước mắt cô hiện tại đều giống như những cảnh tượng từng nhìn thấy. Nhưng chiếc ghế dài kia, vẫn là chỗ để các cô gái tụ tập lại nói xấu các bạn nam, chỉ là so với năm đó thì bây giờ mọi người đã trưởng thành hơn. Nhậm tư Đồ còn nhớ rõ trong đám bạn nam kia còn có một người họ Trình, nói muốn đưa cô về nhà khi kết thúc bữa tiệc. Đáng tiếc là người bạn học đó lại bị người xấu nào đó chuốc say.

Mà cái người người xấu kia mới gần đây còn đem hành vi này khoe khoang với cô như là chiến công vĩ đại nhất.

Nhậm Tư Đồ không nhịn được mà cười, mà cái người xấu kia hiện tại đang ở chỗ nào, chỉ vừa nghĩ tới vấn đề này cô không còn cười được nữa.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình không nên suy nghĩ về chuyện này nữa mà nên suy nghĩ đến những vấn đề khác, ví dụ như âm nhạc bây giờ cùng với năm đó giống nhau, làm cho không khí lúc này trở nên vô cùng tốt.

Lại ví dụ như chuyên tâm thương thức mọi người, năm đó các bạn nữ nếu như mà mặc váy ngắn đến đùi đã là chuyện hết sức khó tưởng tượng rồi, nhất định sẽ bị những ánh mắt ganh tỵ dòm ngó, còn bây giờ có nhiều bạn chỉ mặc váy ngắn qua hông một chút, hay phía dưới là quần dài nhưng bên trên lại là chiếc áo được xẻ chữ V, làm cho cảnh xuân hiện ra rõ ràng...

Mà cái người mặc chiếc áo xẻ cổ chữ V lại đang hướng về phía Nhậm Tư Đồ đi tới, người đó đúng là lớp trưởng, cũng là người đề xuất ra buổi họp lớp hôm nay “Đồ Đồ tai to.”

Lớp trưởng đi gần đến bọn họ, thân thiết chào hỏi với Nhậm Tư Đồ còn tiện tay cầm một ly rượu đưa cho cô, rồi dùng ánh mắt nghi ngờ đánh giá Thịnh Gia Ngôn một chút “Vị này là”

“Bạn của mình.”

Nhậm Tư Đồ trả lời như vậy khiến cho lớp trưởng dường như thở phào nhẹ nhõm “Mình còn đang nói hôm nay làm sao cậu lại dẫn bạn trai tới đây...”

Nhậm tư Đồ có vẻ không hiểu lời nói của lớp trưởng, chỉ có thể cười khan liếc nhìn Thịnh Gia Ngôn một cái. Sắc mặt Thịnh Gia Ngôn có chút hoảng sợ, nhưng vẻ kỳ quái này rất nhanh bị che giấu.

Thịnh Gia Ngôn cùng lớp trưởng khách khí gật đầu với nhau một cái coi như làm quen, rồi quay về phía Nhậm Tư Đồ nói “Em cứ từ từ nói chuyện với bạn học cũ đi, anh đi lấy đồ ăn cho em.”

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn theo bóng lưng Thịnh Gia Ngôn rồi quay lại nói chuyện với lớp trưởng “Tại sao cậu lại nghĩ muốn tổ chức họp lớp ở đây?”

Lớp trưởng vẫn vòng vo với cô “Cậu đợi lát nữa thì biết.”

Nói xong cũng không quên chau mày với Nhậm Tư Đồ.

Hôm nay Nhậm Tư Đồ không thể không cười cười, lặng lẽ đợi kịch hay. Chỉ là năm đó Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không giống như hiện tại, giữa đám đông bạn bè mà u mê, yêu cầu lớp trưởng mở trò chơi đấu giá. Bất kể là nam hay nữ cũng đều có thể đấu giá đối tượng mà mình muốn khiêu vũ cùng, số tiền đấu giá được dùng để thanh toán tiền của bữa tiệc. Lúc đó Nhậm Tư Đồ nhìn bạn học nam nữ tỏ vẻ xấu hổ mượn cơ hội cuối cùng này trước khi chia tay mà cười đến hả hê. Vì là người tổ chức cho nên Nhậm Tư Đồ không tham gia trò chơi này, nhưng đến cuối cùng bởi vì ban tự nhiên nam nhiều nữ ít cho nên nữ sinh không đủ nên Nhậm Tư Đồ cũng bị ép phải tham gia.

Lúc trước vẫn còn cười người khác, lúc sau đã xấu hổ đứng trên sân khấu đã là cô, mặc dù mang mặt nạ nhưng trên người vẫn mặc một cái váy đen bình thường, còn tết tóc đuôi sam cho nên dường như tất cả mọi người đều biết người trên sân khấu là cô.

Giá của Nhậm Tư Đồ năm đó cũng không tệ lắm, cô còn nhớ rõ năm đó đã có bạn học ra giá năm trăm để có cơ hội khiêu vũ cùng cô. Đối với học sinh năm đó thì số tiền đó là một khoản lớn cho nên những người khác cũng không đủ khả năng tranh đua với người bạn học này.

Nhưng khi người bạn học kia chuẩn bị lên khán đài với cô thì Nhậm Tư Đồ lại thấy người bạn cùng bàn lên tiếng giải vây cho cô “Tớ ra giá bảy trăm.”

...

Đêm đó Nhậm Tư Đồ cùng với bạn cùng bàn nhảy một điệu, mà người bạn học kia xem có vẻ vô cùng bất mãn. Sau khi nhảy xong điệu nhạc Nhậm Tư Đồ tính toán muốn trả lại số tiền bảy trăm kia cho bạn cùng bàn nhưng lại phát hiện mình không có đủ tiền, liền nói “Trên người tớ hiện tại chỉ còn bốn trăm, tớ đưa trước cho cậu, phần còn lại... Không phải cậu nói hai ngày nữa sẽ qua nhà tớ chơi sao Đến lúc đó tớ sẽ trả hết cho cậu.”

Người bạn cùng bàn lại không quá quan trọng chuyện này “Không cần. Dù sao số tiền này cũng không phải là tớ bỏ ra.”

Khi đó Nhậm Tư Đồ thật sự không hiểu, nhưng cũng không hỏi được thêm gì từ cô bạn cùng bàn thì đã bị lớp trưởng gọi đi làm công việc ghi chép khoản tiền đấu giá được.

Nghĩ tới đây, Nhậm Tư Đồ theo bản năng tìm kiếm bóng dáng của cô bạn học ngồi cùng bàn khi xưa, nhưng xung quanh lại toàn là người đeo mặt nạ cho nên cô hoàn toàn không phân biệt được. Đúng lúc này Thịnh Gia Ngôn mang theo vẻ mặt phức tạp mang đồ ăn đến cho cô.

Nhậm Tư Đồ vừa ăn vừa ngắm nhìn xung quanh, Thịnh Gia Ngôn ngồi bên cạnh cô cũng chăm chú nhìn ngó khắp nơi, rồi ánh mắt lại dừng trên người Nhậm Tư Đồ “Bạn học của em đều ăn mặc rất lộng lẫy, chỉ có em, ngay cả tóc cũng không thêm làm.”

Nhậm Tư Đồ cười cười, bản thân mình quả thật ăn mặc quá đơn giản, lúc này sau khi đưa áo khoác cho người phục vụ thì trên người chỉ còn một chiếc áo somi mỏng cùng một chiếc váy bút chì dài tới bắp chân cộng thêm một đôi giày cao gót.

Ăn mặc xinh đẹp hơn thì cũng có lợi ích gì Cũng đâu có ai nhìn ngắm cô... Chỉnh xác hơn mà nói, người mà cô muốn nhìn thấy sẽ không tới. Lúc nhìn qua danh sách quả thật cô chỉ dám nhìn lướt nhanh qua một cái, cô sợ sẽ nhìn thấy cái tên đó.

Nhậm Tư Đồ thay đổi đề tài “Tầm Tầm đâu Sao không thấy bóng dáng thằng bé đâu vậy...”

“Sát vách phòng này có một căn phòng nhỏ được bày trí thành phòng chơi cho lũ trẻ, anh mới đi xem thằng bé, nó đang giằng cô với một cô bé, người muốn xin số điện thoại của nó.”

Năm đó cô nhi viện Tầm Tầm ở cũng không phải là cô nhi viện tốt, cho nên làm thằng bé nhập học trễ một năm rưỡi, nếu đúng ra thì bây giờ nó đã học tiểu học rồi.

Nhậm Tư Đồ cũng từng nghĩ cho thằng bé nhảy lớp vì dù sao tư chất, năng lực của nó so với những đứa bé cùng tuổi cũng vượt trội hơn, nhưng bởi vì trong nhà trẻ có Lý Duệ, đối tượng mà thằng bé thích, cho nên nó không chịu nhảy lớp. Mà cũng bởi vì dinh dưỡng của Tầm Tầm khi ở cô nhi viện không được đầy đủ cho nên vóc dáng cũng hơi nhỏ con, nếu nhìn bề ngoài thì thằng bé với những bạn học chung bây giờ cũng không khác biệt nhau lắm. Hôm nay ở phòng sát vách Tầm Tầm bị một bé gái làm khó mà Thịnh Gia Ngôn lại khoanh tay đứng nhìn sao “Tại sao anh không giải vây giúp thằng bé”

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười nói “Tầm Tầm mặc dù không chịu cho số điện thoại, nhưng vừa nhìn qua là biết rất có hứng thú với cô bé kia, anh không giúp thằng bé chính là không quấy rối nó rồi.”

Nhậm Tư Đồ đang muốn nói tiếp thì đúng lúc này âm nhạc đang phát bỗng ngừng hẳn, sau đó vang lên tiếng chuông lanh lảnh. Cô đưa mắt nhìn ra xa thì thấy lớp trưởng đang đứng trước micro ở trên sân khấu, bàn tay đang cầm ly rượu hình hoa tulip giơ lên, ý bảo “Vẫn theo quy tắc cũ, hiện tại là đến thời gian đấu giá.”

Tiếng nói vừa dứt, những người ở đây mỗi người có một biểu cảm khác nhau. Có người dường như còn chưa nhớ tới “Quy tắc cũ” là cái gì, một số người thì dường như lúc này mới nghĩ ra, một số khác thì dường như đã biết và kéo người thân đi lên phía trước ngồi.

Nhậm Tư Đồ ngồi bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, vẻ mặt anh vô cùng nghi hoặc hướng về phía cô mà hỏi “Cái gì mà thời gian đấu giá”

Nhậm Tư Đồ cũng không có giải thích, chỉ nói “Anh cứ xem tiếp đi rồi biết.”

Buổi đấu giá rất nhanh đã bắt đầu, đã có người ra giá nên Thịnh Gia Ngôn dần dần cũng hiểu “Thì ra là như này ư Trò chơi này hồi xưa bọn anh cũng có chơi qua, nhưng về sau lại không chơi nữa.”

Nhậm Tư Đồ chỉ cười và giải thích “Đây chỉ là một trò chơi giải trí thuần túy.”

Nhưng đến khi Nhậm Tư Đồ bị người khác nhìn trúng thì không cười được nữa.

“Mình đấu giá bạn gái mang mặt nạ cá trê.”

Là giọng nói của một người đàn ông.

Trong đại sảnh chỉ có duy nhất một mình cô không mang mặt nạ Venice xinh đẹp mà lựa chọn một chiếc mặt nạ cá trê của nữ. Nhậm tư Đồ nhìn xung quanh, cô nhận thấy phần lớn những ánh mắt đều đổ dồn trên người mình cho nên không thể làm gì khác hơn là chậm rãi đứng lên.

Mà khi nhìn thấy người đấu giá cô, vì người đó mang mặt nạ cho nên cô không biết được là ai nên đành nói nhỏ vào tai Thịnh Gia Ngôn, khi chưa kịp nói anh phải dùng mọi cách để đoạt cô về thì anh đã hiểu ý.

Thịnh Gia Ngôn nắm lấy mu bàn tay của Nhậm Tư Đồ rồi vỗ vỗ “Yên tâm, anh sẽ ra giá cao mua em trở về.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy yên lòng rồi đi lên sân khấu.

Khi Nhậm Tư Đồ đi tới phía dưới bục của sân khấu thì cũng thấy người ra giá kia đang đứng ở đó, khi cô chuẩn bị bước lên bậc thang thì liền nghe thấy giọng nói của người đó làm cho cô đoán được đó là ai “Đồ Đồ tai to Cậu còn nhớ mình không Tiệc rượu tốt nghiệp mình cũng là người đấu giá cậu, đáng tiếc lại bị bạn cùng bàn của cậu Lâm Gia Kỳ đoạt đi mất.”

Nhậm Tư Đồ lung túng cười “À thì ra là cậu.”

“Lần trước họp lớp, mình bận nên không tham gia được, lần này lớp trưởng lại không có báo cho mình biết, nhưng cuối cùng mình vẫn đi. May mà mình đã đi.”

Lớp trưởng ở trên sân khấu thấy hai người đang nói chuyện thì thúc giục Nhậm Tư Đồ mau đi lên.

Đấu giá bắt đầu, bạn học Trình ra giá trước “Năm đó mình ra giá năm trăm, năm nay tớ thêm một con số 0, là năm ngàn.”

Lớp trưởng cất tiếng “Mọi người cho lão Trình một tràng pháo tay nào. Cố gắng làm cho cậu ta trả hết tiền phí của bữa tiệc này cho chúng ta mới thôi.”

Hội trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Thịnh Gia Ngôn còn chưa kịp ra giá đã có giọng nói vang lên “Sáu ngàn.”

“Bảy ngàn.”

Bạn học Trình bị những người khác quấy rối thì liền lên tiếng “Ai, ai, ai. Các cậu thật không tử tế chút nào, biết mình nhất định phải thắng cho nên cố ý nâng giá lên sao”

Trong đại sảnh ồn ào một trận, giá vẫn không ngừng được tăng lên, trong nháy mắt giá tiền đã bị nâng lên “Hai vạn.”

Bạn học Trình nhỏ giọng hỏi lớp trưởng “Lớp trưởng đại nhân hay là cậu trực tiếp nói cho mình biết chi phí của bữa tiệc tối nay là bao nhiêu, mình trực tiếp ra giá đó, chẳng phải là không tốt hơn sao”

Lớp trưởng cười cười “Không nhiều, không nhiều lắm đâu. Trừ số tiền đang đấu giá được thì chỉ còn thiếu ba vạn rưỡi nữa thôi.”

Bạn học Trình cắn răng một cái “Các cậu cũng đừng ép giá như thế. Toàn bộ bao nhiêu tớ sẽ trả.”

Lớp trưởng rất cuộc hài lòng, kêu gọi mọi người “Các bạn, chúng ta cùng vỗ tay cho vị đại gia này nào.”

Nhậm Tư Đồ đứng ở trên sân khấu chưa nói được câu nào đã trở nên vô cùng lúng túng, nhìn về phía Thịnh Gia Ngôn thì thấy anh đang chuẩn bị giơ tay ra giá, thì cô vội vàng khoát khoát tay ý bảo anh đừng đấu giá nữa. Tội gì để cho anh cầm hai tháng tiền lương mà phung phí. Dù sao cũng chỉ là nhảy với bạn học cũ một điệu nhạc mà thôi, đối với Nhậm Tư Đồ mà nói cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Thịnh Gia Ngôn dùng khẩu hình miệng hỏi cô em chắc chứ

Nhậm Tư Đồ hướng Thịnh Gia Ngôn gật đầu một cái. Lúc này bạn học Trình cũng đang chuẩn bị bước lên sân khấu dẫn Nhậm Tư Đồ đi xuống.

“Bảy vạn.”

Trước khi bạn học Trình thành công chạm vào tay Nhậm Tư Đồ thì đã có một giọng nói lạnh nhạt vang lên.

Toàn bộ hội trường trở nên yên lặng.

Người nào mà không có ý quá vậy. Lúc này rồi còn cố tình tăng giá

Nhưng hình như người này cũng không phải là cố ý tăng giá, mà là do tình thế ép buộc, hơn nữa đây còn là một mỹ nữ. Thị lực của bạn học Trình so với Nhậm Tư Đồ tốt hơn nhiều cho nên đã nhận ra người ra giá bảy vạn này---

“Lâm Giai Kỳ”

Thật giống như năm đó, bạn học Trình lại thua dưới tay bạn ngồi cùng bàn của Nhậm Tư Đồ.

Âm nhạc nổi lên, mọi người bắt đầu kéo nhau đi vào sàn nhảy. Trong khi các cặp đôi khác đều là một nam một nữ thì chỉ có Nhậm Tư Đồ cùng với Lâm Giai Kỳ là hai người con gái cùng một đôi, vừa nhảy vừa nói chuyện phiếm.

“Đồ Đồ tai to, cậu đúng là người không có lương tâm, lúc tốt nghiệp chúng ta còn lên kế hoạch đi du lịch, mà cuối cùng cậu lại biến mất không tung tích. Gọi điện thoại về nhà cậu thì không có ai nghe. Có phải khi đó cậu đi tìm người anh bên Mỹ Cậu đúng là người trọng sắc khinh bạn.”

Nhậm Tư Đồ lắc lắc đầu một cái, chuyện cũ cô không muốn nhắc đến nữa, chỉ nói “Anh ấy cũng có mặt ở đây, lát nữa tớ giới thiệu cho cậu biết.”

“Tớ tới đây cùng với chồng, nếu như anh ấy biết tớ bỏ mặc anh ấy đi tìm trai đẹp chắc sẽ ghen chết mất.”

Giọng nói của Lâm Giai Kỳ lộ ra vẻ ngọt ngào, Nhậm Tư Đồ cười, giây tiếp theo liền nhướn chân mày lên hỏi “Cậu bỏ ra bảy vạn để khiêu vũ cùng tớ, chồng cậu chắc cũng bị chọc tức chết rồi. Lớp trưởng chỉ muốn đùa giỡn thôi, chi phí bữa tiệc hôm nay được chia đều, cậu cũng đừng có tự mình ôm hết vào người làm gì.”

“Cũng giống với năm đó, tớ nhận sự ủy thác của người khác, thay người ta đấu giá.”

Lâm Giai Kỳ đột nhiên cười nói.

“Cậu nói cái gì” Bởi vì tiếng nhạc quá lớn nên Nhậm Tư Đồ còn tưởng mình nghe lầm.

Lâm Giai Kỳ cũng không có trả lời nghi ngờ của cô, điệu nhảy vẫn còn, Nhậm Tư Đồ cùng với Lâm Giai Kỳ phối hợp lùi về sau một bước thì bỗng nhiên đụng phải một người. Nhậm Tư Đồ đang tính quay người lại xin lỗi thì đúng lúc này Lâm Giai Kỳ buông tay cô ra, mà người bị cô đụng trúng lại đưa tay ra nắm lấy hông, ôm cô vào lòng.

Chỉ trong giây phút ngắn ngủi này, Nhậm Tư Đồ nghĩ rằng là đến lúc trao đổi bạn nhảy liền ngược mắt lên nhìn bạn nhảy mới của mình, trong nháy mắt cô liền ngây ngẩn cả người.

Nhậm Tư Đồ toàn thân cứng ngắc nhảy theo anh, cho dù cách một cái mặt nạ nhưng làm sao cô lại không nhận ra anh

Nhậm Tư Đồ không nhận được đưa tay gỡ bỏ mặt nạ của anh xuống nhưng lại bị anh chính xác nắm lấy bàn tay.

Điệu Waltz vẫn còn tiếp tục, nhưng mọi người xung quanh lại dần dần rời khỏi sàn nhảy. Nhậm Tư Đồ chăm chú nhìn kỹ người đàn ông trước mắt này.

Cho đến cuối cùng, sàn nhảy to như vậy chỉ còn lại mỗi anh và cô.

Anh tồn tại một cách chân thật, hô hấp của anh, ánh mắt nóng bỏng dưới cái mặt nạ của anh, anh kéo cô xoay vòng một cái rồi dừng lại...

Nhậm Tư Đồ rút cuộc không thể nhịn được nữa mà đẩy anh ra.

Khi cô dừng bước chân thì âm nhạc cũng dừng lại.

Nhậm Tư Đồ tiến lên một bước tháo mặt nạ của người đàn ông trước mặt xuống. Quả thật là khuôn mặt mà cô không thể quen thuộc hơn được nữa.

“Họ Thời kia, đến cuối cùng là anh muốn làm cái gì?”

Nhậm Tư Đồ không hề để ý đến những bạn học xung quanh khi nhìn thấy Thời Chung thì liền hét chói tai.

Tất cả mọi người trong sảnh đều được lớp trưởng dẫn ra ngoài, trong đại sảnh cuối cùng cũng trở nên trống trải. Thời Chung từ đầu đến cuối vẫn không có trả lời câu hỏi của Nhậm Tư Đồ, chỉ hướng về người phục vụ cách đó không xa mà gật đầu một cái, trong nháy mắt, tất cả đèn trong phòng đều được tắt sáng, tất cả những tấm rèm cửa cũng được kéo lên.

Người phục vụ trước khi đi ra ngoài còn đóng cửa lại giúp cho hai người. Trên màn hình bắt đầu chiếu những hình ảnh, đó là những ký ức không muốn nhớ nhất của Nhậm Tư Đồ.

Giọng nói tiêu tụy của Thời Chung ở trong đoạn phim lọt vào tai của Nhậm Tư Đồ

Nhậm Tư Đồ, rút cuộc anh cũng biết, nhưng năm tháng qua, em đã trải qua những chuyện gì.

Đây là phòng bệnh em từng nằm.

Giường số 1614, hiện tại thì nó không có người.

Nhưng ở phòng kế bên hôm nay lại có người. Anh đã nói chuyện với người bệnh đó cả một buổi chiều, cô ấy nói cho anh biết, thật ra thì đau đớn trên thân thể chỉ là nhất thời, cô ấy đã vượt qua được, nhưng nỗi đau trong lòng, sợ rằng vĩnh viễn không thể nào vượt qua được.

Em có giống với cô ấy không Mỗi đêm đều gặp ác mộng, mỗi lần đều nằm mơ thấy mình chìm ở trong biển lửa, rồi khi nhìn thấy vết sẹo trên người thì cảm thấy vô cùng xấu xí, cảm thấy tất cả mọi người đều xem mình như quái vật...

Nơi này, là nơi em học đại học.

Em thường hay tới chỗ nào nhất

Là thư viện Anh đã mượn thẻ của một cậu học sinh châu Á để vào đây.

Còn đây là bãi cỏ Cỏ ở nơi này rất xanh nhưng cũng rất cứng, anh chỉ ngồi có hai phút thôi mà đã không chịu nổi nữa rồi, chắc em sẽ không thường ra đây ngồi phơi nắng.

Hoặc là ký túc xá Nơi này anh không thể nào. Chỉ là vị trí anh đứng hiện tại có thể thấy tất cả những cánh cửa sổ, ô cửa sổ nào là nơi em đã từng ở

Hoặc là em sẽ đến quây rượ này Em với Tôn Dao từng nói, em thích người pha rượ Mexico ở đây, nhưng bây giờ thì nó đã bị bán rồi, mặc dù vẫn là người Mexico pha rượ nhưng anh không chắc nó có còn có được mùi vị như ngày xưa không nữa.

...

...

...

Anh đi rất nhiều nơi, trong nước, nước ngoài, Nhậm Tư Đồ nhìn không chớp mắt, mà nước mắt cứ vô thức thi nhau chảy xuống, làm dịu đi trái tim khô cằn của cô.

Cho đến cuối phim là hình ảnh anh lái xe đi tới một ngôi nhà ba tầng. Nhậm Tư Đồ thấy anh nói “Đây chính là nhà của Nhậm Hiến Bình.”

Trong lòng Nhậm Tư Đồ thoáng hồi hộp.

Thời Chung không mang máy quay theo mà vẫn để nó ở trong xe, nhìn xuyên thấu qua tấm kính chắn gió Nhậm Tư Đồ có thể thấy bóng anh xuống xe, đi tới trước căn nhà rồi bấm chuông.

Hình ảnh tới chỗ này thì kết thúc.

Một lúc sau thì hình ảnh lại xuất hiện, anh đem máy quay đưa đến một quảng trường, cố ý để cô nhìn trọn vẹn khung cảnh “Có phải mỗi khi em có tâm sự thì sẽ tới đây nhìn những chú chim bồ câu này”

Nhậm Tư Đồ đã không còn lòng dạ nào để xem nữa, nước mắt thi nhau rơi xuống, nhìn về phía người đàn ông có vẻ ngoài bình tĩnh nhưng trong mắt đã sẫm gợn lên những đợt sóng mãnh liệt. Bên tai lại tiếp tục truyền đến giọng nói của anh “Tôn Dao đưa cho anh một tấm hình chụp em ở đây nhìn chim bồ câu, tại sao em lại như thế... tại sao lại làm cho anh đau lòng như vậy”

Nhậm Tư Đồ nhìn anh hỏi “Anh đã đánh ông ấy phải không”

Thời Chung cũng nhìn về phía cô cười cười “Em không xem nữa hả”

“Em hỏi có phải anh đã đánh ông ấy không”

“Nhậm Hiến Bình sao” Thời Chung thu hồi nụ cười, gật đầu một cái.

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không ý thức được mình đang vừa khóc vừa cười như kẻ điên “Anh ngốc sao Chạy tới nước Mỹ để đánh người”

Anh cười cười “Hình như là rất ngốc.”

Nhậm Tư Đồ không nhịn được muốn đưa tay lên tát anh một cái nhưng lại sợ làm anh đau. Thời Chung nắm lấy tay của cô.

Tay kia cầm lấy một chiếc nhẫn kim cương.

“ ... ”

“VẬY anh hỏi em, Nhậm Tư Đồ, em nguyện ý gả cho kẻ ngu ngốc là anh không?”

Chương 56

Trong tay anh là chiếc nhẫn kim cương sáng lóng lánh, cộng thêm nước mắt trong mắt cô, lúc Tư Đồ nhìn sang, cảm thấy ánh sáng kia thật chói mắt.

Cô đang khóc, thế nhưng anh lại đang cười: “Ai nói anh là đặc biệt chạy tới Newyork chỉ vì muốn đánh người? Anh là đi làm chiếc nhẫn này, thuận tiện đi đánh người, được chứ?”

Tư Đồ bị anh chọc không nhịn được cười rộ lên, giờ phút này Thời Chung lại đổi một bộ mặt ân cần chăm sóc như trước đây, nắm tay của cô, động tác êm ái nhưng không để cho người khác cự tuyệt, thay cô đeo chiếc nhẫn vào.

Tư Đồ nhìn chiếc nhẫn đang từ từ đeo vào ngón áp út của mình, không nhịn được ngược mắt nhìn anh, khóc nói: “Rộng rồi...”

Nhiều năm sau đó, lúc Tư Đồ nhớ lại một màn này, chỉ có thể cảm thán bản thân thật sự là vừa khóc vừa cười như kẻ điên, mắt hết cả mặt mũi rồi.

Tiếp xúc với người kia mấy năm, rõ ràng cô đã tu luyện đến trình độ chuyên gì cũng không thể đánh sụp được cô, nhưng ngay lúc đó, thế nhưng lại bởi vì độ rộng của chiếc nhẫn này mà khóc thành như vậy.

Khóc đến độ Thời Chung cũng luống cuống tay chân, vội vàng như ôm chặt cô dỗ dành như dỗ con nít, vuốt tóc của cô an ủi: “Lúc trước vốn rất vừa, Chỉ là gần đây em hơi gầy. Chờ một thời gian ngắn khi anh dưỡng em mập một chút, sẽ vừa vặn rồi.”

An ủi quả thật hiệu quả, cũng không phải anh nghĩ muốn làm cái gì đó để cô cười lên... đột nhiên Tư Đồ ngẩng đầu lên, đúng là không có chảy nước mắt nữa, cũng không phải bị lời nói của anh làm cho cảm động, mà là một đôi đôi mắt đăm lẹ đặc biệt trịnh trọng nhìn anh, trong giọng nói còn kèm theo ghen ngào: “Em còn phải mặc áo cưới, sao có thể mập được?”

Quả nhiên điểm chú ý của họ nữ và đàn ông không giống nhau.

Bộ dạng ngây thơ này nhiều năm nay Thời Chung mới được nên trong lòng như có mật chảy qua, hai tay anh nâng mặt của cô lên, thay cô lau đi nước mắt trên mặt: “Được được được, tất cả theo ý em.”

Tư Đồ hít mũi một cái, dùng sức gật đầu một cái. Bày tỏ hài lòng đối với đáp án này.

Anh rốt cuộc có thể, không có trở ngại gì mà nhìn thẳng vào ánh mắt của cô, êm ái hỏi cô: “VẬY bây giờ anh có thể hôn cô dâu của anh rồi sao?”

Hiện tại chỉ là cầu hôn thành công, mà có thể xưng thành... cô dâu của anh rồi sao? Nhưng hiện tại cái từ “cô dâu” này từ miệng anh phát ra sao lại ngọt ngào như thế, cho nên... Tư Đồ ngầm cho phép nhắm hai mắt lại.

Thời Chung cười một tiếng, từ từ cúi xuống, anh nhớ nhung đôi môi này đã lâu.

Trong chính sảnh không tiếng động, phòng khách cách một bức tường lại đầy âm thanh và rất huyền ảo. Khu giải trí, bọn nhỏ vẫn còn chơi được cực kỳ vui vẻ, bên kia, tụ họp thành một nhóm nhỏ Đại Nhân đã bắt đầu thoải mái tán gẫu.

Có người oán trách: “Lớp trưởng, cô cũng quá không hiền hậu đi, chuyện cầu hôn này lại không nói trước cho chúng tôi biết!”

Lớp trưởng vui vẻ nói: “Ai nha, điều này cũng không thể trách tôi, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, tôi sợ các người không cẩn thận nói nói lộ ra, không có bất ngờ, cho nên trừ tôi, lớp phó, Lâm Giai Kỳ cũng biết.”

Có người vui vẻ: “Nếu lần này toàn bộ chi phí đều do Thời Chung trả, vậy lúc trước tôi cạnh tranh cũng không cần nữa? Có thể trả lại cho tôi chứ?”

Có người hỏi tiếc: “Ai, sớm biết đầu thầu không dùng tiền, ta cũng vậy đầu thầu.”

Những người còn lại nội tâm bất quá chỉ hỏa hừng hực dấy lên: “Các người nói, Thời Chung cùng cái lỗ tai lớn cùng nhau khi nào? Sao trước nay không hề nghe nói gì? Lễ mừng năm mới lần trước, tớ không nhìn ra giữa hai người bọn họ có cái gì mờ ám, sao chỉ mới có bài thành, tình hình đã diễn biến đến cầu hôn rồi?”

Nếu nhắc tới họp mặt bạn học lần trước, thật sự có người không nhìn được cố gắng nghĩ lại, tỉ mỉ suy nghĩ, rốt cuộc ý tưởng lóe lên: “Ồ! Tớ nhớ ra rồi, lần trước tớ nhìn thấy Tư Đồ cùng Thời Chung, một trước một sau từ một phòng rửa tay đi ra, lúc còn tưởng rằng bởi vì mình uống nhiều nên nhìn lầm.”

Một câu kích thích ngàn tầng sóng, nhất thời có người hâm mộ, có người kinh ngạc, có người không tin, có người vội vàng tới gần phía trước tiếp tục truy vấn chi tiết “sự kiện nhà vệ sinh”, , duy chỉ có bạn học Trình không nói một lời, và mặt lại giận, lớp trưởng từ Chủ Nghĩa Nhân Đạo quan tâm, “Cậu cũng đừng xuống thất vọng, cậu ngầm lại xem, không phải cậu tiết kiệm được ba vạn rưỡi sao, cũng coi như chuyện đáng giá vui vẻ, không phải sao?”

Bạn học Trình vốn là nắm quyền ngồi ở góc, giống như là nghĩ thật lâu rồi rốt cuộc như ngộ ra được điều gì, đột nhiên không kềm được vỗ bàn: “Lúc đi học ta liền đoán được giữa hai người này nhất định là có cái gì!”

Mọi người bày tỏ không tin: “Không thể nào? Không phải họp mặt bạn học, là lúc đi học đã lén phéng rồi hả? Vậy biện pháp anh giữ bí mật cũng thật tốt.”

Bỗng chốc bạn học Trình ngồi xuống, bộ dạng vô cùng đau đớn lắm lắm lắm: “Nhất định là như vậy, không sai, bằng không anh ta cũng sẽ không đem tôi nhân nước vào...”

Người tham gia náo nhiệt thấy anh nhỏ giọng lắm lắm lắm lắm, bày tỏ xin lắng tai nghe: “Cần nhân những thứ gì đây? Nói ra để cho chúng ta nghe một chút thôi!”

Bạn học Trình bị hỏi như vậy, nhất thời nghẹn đỏ mặt, chết sống không chịu mở miệng.

Bạn học Trình lựa chọn lặng im không nói, không có nghĩa là những người khác cũng ngừng công kích, vẫn thảo luận như cũ: “Cái lỗi tai lớn hôm nay còn dẫn theo bạn nam tới, ta còn tưởng rằng đàn ông kia cùng cái lỗi tai lớn mới là một đôi.”

Quả nhiên không chỉ một người thấy Tư Đồ mang bạn trai tới: “Có phải đáng người rất cao, mặc thân tây trang đen đặc biệt đẹp trai đó hay không?”

“Đúng đúng đúng, còn mang mặt nạ ánh kim màu đen nữa đó” người bạn trai để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng mọi người, “Sớm biết không phải là người đàn ông của lỗi tai lớn, tớ đã đi xin số điện thoại rồi, aizz!”

Hành vi Hoa si nhất định phải bị người chế nhạo: “Người nọ còn ở đây, Phạm hoa si nhỏ giọng dùm một chút cho tớ, đừng để cho người ta nghe, ném cho lớp chúng ta sắc mặt coi thường.” Nói xong không quên cảnh giác quét mắt một vòng khu bên kia, trong đám con nít kia xuất hiện duy nhất bóng dáng anh ấy

“Đúng đúng đúng, còn mang mặt nạ ánh kim màu đen nữa đó” người bạn trai để lại ấn tượng khắc sâu trong lòng mọi người, “Sớm biết không phải là người đàn ông của lỗi tai lớn, tớ đã đi xin số điện thoại rồi, aizz!”

Hành vi Hoa si nhất định phải bị người chế nhạo: “Người nọ còn ở đây, Phạm hoa si nhỏ giọng dùm một chút cho tớ, đừng để cho người ta nghe, ném cho lớp chúng ta sắc mặt coi thường.” Nói xong không quên cảnh giác quét mắt một vòng khu bên kia, trong đám con nít kia xuất hiện duy nhất bóng dáng anh ấy.

Khi Thịnh Gia Ngôn tiến vào phòng khách nhỏ liền lựa chọn ngồi ở khu giải trí, cũng đã biểu minh thái độ mình là người ngoài. Nhưng dù cho như thế, vẫn có các loại âm thanh anh muốn nghe, không muốn nghe truyền vào trong lỗ tai của anh.

Dĩ nhiên, không chỉ có anh có thể nghe những nghị luận kia rồi rít, Tâm Tâm vốn là đang chơi rất vui vẻ cũng chạy đến bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, lo lắng hỏi: “Chú chân dài cầu hôn với Tư Đồ rồi sao?”

Thịnh Gia Ngôn có chút khốn đốn khó khăn cười, gật đầu một cái.

Ánh mắt Tầm Tầm nhất thời sáng lên, cầm món đồ chơi trên tay “Pằng” liền ném sang một bên, dùng cả hai tay cố gắng đem Thịnh Gia Ngôn từ trên ghế nệm hơi kéo lên: “Con muốn đi xem, con muốn đi xem!”

Thịnh Gia Ngôn lôi kéo trở lại, dễ dàng đem tên tiểu tử này cũng kéo ngồi trên ghế nệm hơi: “Lúc này tốt nhất chúng ta không nên đi quấy rầy.”

Tầm Tầm nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một chút, giống như là đồng ý lời Thịnh Gia Ngôn vừa nói, cũng không còn muốn Thịnh Gia Ngôn dẫn cậu đi xem nữa, chỉ là ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Thịnh Gia Ngôn, cách nửa phút liền không nhịn được hỏi: “Vậy lúc nào thì bọn họ mới có thể thành hôn?”

Thịnh Gia Ngôn nghe tự mình dùng một loại âm thanh có chút không rõ ràng hồi đáp: “Cũng... nhanh thôi.”

Tầm Tầm lại hoàn toàn không cảm thấy nhanh, cúi đầu liếc mắt nhìn chân nhỏ của mình: “Chậm quá, cầu hôn cần lâu như vậy sao?”

“...”

Không được đáp lại Tầm Tầm nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy Thịnh Gia Ngôn liếc trông mắt ngược đầu tựa vào trên nệm sau lưng, không khỏi sửng sốt: “Chú Gia Ngôn? Chú ngủ rồi sao?”

“Không có.”

“Vậysao chú lại nhắm mắt lại?” Vẻ mặt còn có mệt mỏi.

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười, tạm thời không có trả lời. Nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên, để tránh nước mắt sẽ không khống chế được chảy xuống, đợi đến xác nhận đã khống chế được tất cả nước mắt, Thịnh Gia Ngôn mới một lần nữa từ từ mở mắt, trong mắt không có một tia cảm xúc nói với Tầm Tầm: “Chủ chỉ có chút mệt mỏi thôi, nhưng mà bây giờ đã không mệt rồi.” (Sandy: tội anh quá, nhưng thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, chứ biết sao giờ, cố lên anh ơi).

Tiếng Thịnh Gia Ngôn nói vừa ngừng một giây kế tiếp, cửa phòng khách bị người từ bên ngoài kéo ra. Dần dần, tất cả mọi người trong phòng ăn ý thu một tiếng, toàn bộ an tĩnh, tất cả ánh mắt cũng nhìn về phía cửa.

Một đôi tình nhân cứ như vậy đi vào.

Nụ cười trên mặt Tư Đồ so với chiếc nhẫn kim cương trên tay cô còn phải sáng rõ hơn, Thờ Chung bên cạnh lại trầm mặc nắm chặt tay của cô, tình cảnh này cho thấy, kết quả cầu hôn dĩ nhiên là không cần nói cũng biết, lớp trưởng nhận ra đầu tiên, vội vàng vỗ tay. Ngay sau đó kéo mọi người, đều đem chúc phúc tan ra trong tiếng vỗ tay.

Tầm Tầm liền từ chỗ ngồi đứng lên, bóng dáng nho nhỏ cực kỳ nhanh nhẹn tận dụng mọi thứ, xuyên qua một dãy cản đường, vui sướng chạy tới bên cạnh Thờ Chung.

Thời Chung sờ sờ đầu Tầm Tầm, Tầm Tầm mượn cơ hội lập tức liền chạy đến trên người Thời Chung, vững vàng ôm lấy cổ Thời Chung: “Ba!”

Tầm Tầm chờ ngày này rất cực khổ, hôm nay kêu to một tiếng, rất ngọt ngào, đầu tiên Tư Đồ sùng sốt một chút, phản xạ có điều kiện ngẩng lên con mắt nhìn Thời Chung, anh lại giống như hớn hờ đón nhận cái chức vị này, cười vui vẻ ôm Tầm Tầm trong tay, đồng thời cũng nắm thật chặt cái tay kia cô.

Tư Đồ cảm nhận được nhiệt độ và sự trấn định từ lòng bàn tay anh truyền tới, trong thoáng chốc đột nhiên hiểu, thì ra đây chính là “Nắm tay nhau mà chết”.

Thật ra thì Tư Đồ cũng vượt qua một chút kiểu cách chữ viết, cái gì “Cả đời anh khát vọng vất giầu em, sắp đặt thích đáng, cẩn thận bảo giữ. Không để em lo, không để em khổ, để em có thể tựa vào.”

Nhưng viết như thế, cũng không dám mơ giấc mơ như thế, đều nói “Thế nhưng người người đều biết, vẫn luôn biết, anh sẽ không bao giờ đến.”

Nhưng hôm nay, người đàn ông bên cạnh Tư Đồ lại làm cô có được điều đó, kết cục của cô, chắc là bên cạnh người đàn ông này...

Tư Đồ không nhịn được cười yếu ớt, nắm tay Thời Chung.

Mọi người vỗ tay hăng say đến phòng, hôm nay lại tất cả đều đã bị sợ đến không có thanh:

Không có không có không có... Không nghe lầm chứ?

Con con... Con trai đều đã có?

Mọi người đều dùng trầm mặc bày tỏ khiếp sợ không gì sánh nổi.

Chương 57

Bởi vì đột nhiên xuất hiện đứa bé làm cho đám bạn học cũ trở mắt nhìn nhau, trong đó có duy nhất một bóng dáng đứng ở khu giải trí kia không có biểu hiện gì.

Thịnh Gia Ngôn cứ như vậy mà đứng cách xa mọi người, nhìn anh đứng cách một nhà ba người kia.

Đó là loại cảm giác gì?

Đó không phải là đau lòng. Mà giống như nỗi đau đến tận cùng rồi trở nên chết lặng, hoặc có thể nói là bất lực. Bất lực đến nỗi di chuyển ánh mắt cũng không thể, chỉ có thể lẳng lẳng đứng nhìn tất cả mọi thứ đang diễn ra trước mắt, có lẽ anh phải trốn đến một nơi hẻo lánh không có bóng người, sau đó mới có thể hồi phục lại khí lực, rồi sau đó mới kiểm tra lại vết thương lòng của bản thân.

Mà hai người phụ nữ ở cách anh không xa lúc này đang châu đầu ghé tai, một người tỏ vẻ hoài nghi: “Đồ Đồ tai to sau khi tốt nghiệp liền hoàn toàn không có chút tin tức nào, có phải lúc đó lén trốn đi sinh con không?”

Người còn lại sợ hãi than: “Rất! Có! Thề!”

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười cười.

Bất kể chuyện cũ của bọn họ có bị đồn thổi thành cái gì thì chuyện cũ của bọn họ đều sẽ vĩnh viễn không có sự tồn tại của người tên “Thịnh Gia Ngôn”.

Ông chủ thông thả mang theo vợ “con” đi về, làm cho thư ký Tôn vô cùng bận rộn, kêu mười mấy cái xe, đưa các khách mời về nhà, thuận tiện còn đưa số điện thoại cho hai quý cô độc thân, sau khi xong mọi việc rồi cuộc thì thư ký Tôn cũng có thể thở dài một hơi, vừa nghĩ tới nhất định hôm nay ông chủ sẽ có một đêm xuân hạnh phúc, ngày mai là Chủ Nhật nên chắc chắn anh ta cũng không cần làm thêm giờ thì anh ta mới có cảm giác vừa lòng, chính lúc chuẩn bị lên xe rời đi thì mới nhìn thấy còn có một người đứng ven đường hút thuốc lá.

Thư ký Tôn định thần nhìn lại.

Thịnh Gia Ngôn?

Thư ký Tôn cuối cùng cũng tìm được người khổ sở hơn mình, hơn nữa nỗi khổ sở của bọn họ đều do cùng một nguyên nhân. Thời Chung. Nghĩ đến đây, thư ký Tôn tự nhiên muốn đi qua chào hỏi, anh ta vẫy tay với Thịnh Gia Ngôn, đang chuẩn bị đi về phía Thịnh Gia Ngôn, thì đúng lúc này.

Lối đi bộ sau lưng đột ngột truyền đến tiếng thắng xe đột ngột.

Bước chân của thư ký Tôn không khỏi dừng lại, quay đầu ra sau nhìn, chỉ thấy một người vẫn còn đang mang khăn trùm đầu, mặc quần áo cổ đại, đang từ chiếc taxi ven đường đi xuống.

Tôn Dao?

Tôn Dao còn chưa nhìn thấy thư ký Tôn, mà chỉ một lòng buồn bực đi về phía cửa quán rượu, khi đi được nửa đường thì liền thấy thư ký Tôn, cô mới dừng bước lại: “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Nhìn thấy bộ đồ hóa trang cùng với khuôn mặt của nữ minh tinh, khuôn mặt thư ký Tôn khẽ đỏ lên, nhưng tại vì đêm tối mà không bị bại lộ, miệng đắng lưỡi khô, anh ta nói ra vài chữ: “Tôi ở chỗ này... tiễn khách.”

Tôn Dao trừng lớn đôi mắt: “Cầu hôn đã xong????!!!”

Thư ký Tôn tránh nhìn vào đôi mắt lớn kinh người của nữ minh tinh này, gật đầu một cái.

Nhất thời trong bầu trời đêm vang vọng giọng nói tuyệt vọng của Tôn Dao: “Tôi tốn công bay về trong đêm, cũng không thể đối xử với tôi như vậy nha.”

Vào giờ phút này Nhậm Tư Đồ thật ra cũng đang muốn ngửa mặt lên trời thở dài.

Bởi vì Tâm Tâm đã không còn kịp chờ đợi mà mắt đầu vẽ vờ cuộc sống tốt đẹp của ba người bọn họ trong tương lai.

“Ba chân dài, buổi lễ tốt nghiệp của con ở vườn trẻ ba phải tham dự nha.”

“Được.”

“Ngày đó chúng ta phải mặc trang phục cha con nha.”

“Được.”

“Còn có nữa, khi hai người cưới con phải làm phù rể, sau đó sẽ để cho Lý Duệ là phù dâu nha.”

“...” Thời Chung suy nghĩ một chút rồi cũng sáng khoái đồng ý: “Được”

Rốt cuộc Tâm Tâm cũng mệt mỏi, để cho Nhậm Tư Đồ dẫn đi rửa mặt, cuối cùng đem thẳng bé đi ngủ. Nhậm Tư Đồ vừa đi ra khỏi phòng của Tâm Tâm thì đã thấy Thời Chung đã đợi cô ngoài cửa.

“Đã ngủ?”

Nhậm Tư Đồ nhẹ nhàng khép cửa phòng rồi gật đầu một cái.

Thời Chung sờ sờ lên cằm, không nói lời nào, chau mày nhìn về phía cô.

Nhậm Tư Đồ cố ý không hiểu ý anh, gương đôi mắt giả bộ ngu ngốc nhìn về phía anh, nhưng ánh mắt giả bộ còn chưa tồn tại đủ hai giây, liền bị anh ôm mạnh lấy một cái. Nhậm Tư Đồ hoảng sợ hét lên một tiếng, hai chân kẹp chặt lấy hông của anh, cứ như vậy mà bị anh cường ngạnh bắt đi.

Giống như vì để trừng phạt cố tỏ vẻ anh đã ôm cô hướng về phía phòng mình, vừa đi vừa cắn cắn mũi, cằm cô...

Anh cắn cũng không nặng, giống như là chọc cho cô cảm thấy nhột, Nhậm tư Đồ cười khanh khách né tránh trong chốc lát lại phát hiện căn bản mình không thể thoát khỏi anh, liền làm bộ như tức giận, nhưng anh mà sợ cô sao? Bốn mắt nhìn nhau, anh trực tiếp cúi xuống cắn môi của cô. Một giây sau nó lại trở thành một nụ hôn, đầu lưỡi của anh liền mút cánh môi cô, rồi tranh thủ tấn

công thần tốc vào sâu trong miệng cô, quấn lấy lưỡi cô. Nhậm Tư Đồ bị vùi lấp trong nụ hôn này, cứ như vậy mà bị anh ôm thẳng vào phòng ngủ lớn.

Thời Chung ném cô lên giường làm cho cô không khỏi cảm thấy sợ hãi, nhưng một giây tiếp theo thân thể anh đã tiến tới, đè lên thân thể cô, Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp mở miệng đã bị anh đặt một nụ hôn lên môi cắn nuốt không còn một miếng.

Trên người anh vẫn còn đang mặc một bộ tây trang, mỗi một thứ đều cởi ra rất khó khăn, Nhậm Tư Đồ cố gắng cởi nơ trên cổ áo anh xuống, thì anh cũng nhanh chóng kéo khóa ở bên hông của cô ra, bàn tay nhanh chóng đi vào làm cho cô hô hấp không thông.

Đợi đến khi Nhậm Tư Đồ cởi được áo khoác của anh, đang lần mở chiếc nút áo đầu tiên trên áo sơ mi của anh thì quần lót của cô cũng bị anh cởi ra rồi, anh tiện tay ném một cái, nó nhẹ nhàng rơi xuống dưới sàn nhà.

Đầu ngón tay của anh nhẹ nhàng hạ xuống tìm những nơi nhạy cảm của cô, từng chỗ từng chỗ mà xoa nắn lấy. Nhậm Tư Đồ không mở được chiếc nút thứ hai, bởi vì lúc này bàn tay cô đang run rẩy không ngừng, mà không chỉ có bàn tay run rẩy mà cả người đều vì ngón tay linh hoạt của anh mà mất phương hướng.

Thân thể không tự chủ mà trở nên ẩm ướt, hơn phân nửa thần trí của cô đã bị bàn tay ở giữa đùi thu hút mất, mà không hề biết lúc nào chiếc áo đầm của mình đã được cởi ra hoàn toàn.

Một bàn tay khác của Thời Chung luồn ra phía sau lưng cô, Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy trước ngực trở nên thoải mái, áo ngực cũng bị anh lấy xuống, trước mắt nhìn thấy anh một tay đã loại trừ toàn bộ trở ngại trên người cô, Nhậm Tư Đồ nhất thời liền không chịu được mà ôm chặt ai cánh tay, cơ thể lại thành một cục, trốn chạy qua bên kia giường, không để cho anh toại nguyện.

Thời Chung thấy thân thể cô lúc này giống như con tôm thì không nhịn được cười hỏi: “Sao vậy Thời phu nhân?”

“Ai là Thời phu nhân của anh?”

“Nhấn em cũng đã nhận, còn muốn đổi ý?” Thời Chung lặng lẽ tiến tới, gần sát tới lưng cô đột nhiên không hề có báo trước mà đưa tay ra gỡ cô một trận.

Nhậm Tư Đồ bị anh làm cho buồn thì càng cười lẫn lộn, vốn là đang nằm nghiêng lại bị anh kéo nằm thẳng ra, hai tay muốn chống cự cũng bị anh kéo lên trên đỉnh đầu, anh ở trên cao nhìn xuống cô, trong mắt ánh lên nụ cười cùng dục vọng pha trộn vào với nhau, cực kỳ mê hoặc: “Không có cửa đâu...”

Nói xong liền cúi đầu hôn lên môi, cảm... rồi một đường hôn xuống phía dưới.

Nhậm Tư Đồ nhìn đỉnh đầu của anh, cảm thấy môi anh đã trượt đến trước ngực cô liếm mát, toàn thân cô truyền đến một trận tê dại, lỗ tai cũng trở nên ừ

ù, hơi thở trở nên gấp gáp: “Em đột nhiên phát hiện rằng cái gì em cũng còn chưa có đồng ý. Có phải có chút gấp gáp quá không? Em cũng biết... Anh không phải luôn nói bản thân em yêu anh không đủ chân thành, thế nhưng tại sao lại đột nhiên cầu hôn, anh không sợ, một ngày nào đó em lại ra đi bởi vì Triệu Thẩm, Lý Thẩm hay Tôn Thẩm hả?”

Thì ra cô vẫn còn để trong lòng những lời anh nói? Bằng không cô sẽ không nói những lời này vào thời khắc này, cô còn có ý muốn đem những lời nói kia ra chế nhạo anh.

Thời Chung ở trước ngực cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cô bằng vẻ mặt chân thành tha thiết, giống như sau một hồi suy nghĩ tính toán cẩn thận mới nói: “Bây giờ thì anh tình nguyện chịu để em yêu anh ít một chút.”

Nói như vậy...

Nếu như tương lai có xuất hiện trục trặc gì làm cho chúng ta không thể đi đến hết con đường, thì người kia cũng không phải khổ sở quá lâu.

“Tại sao lại như vậy?” Nhậm Tư Đồ không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh.

Thời Chung đưa tay chặn môi cô lại: “Cái miệng nhỏ này của em, hiện tại cũng không phải dùng để hỏi ‘tại sao’. Khóe miệng anh lóe lên nụ cười nguy hiểm, lợi dụng lúc cô không để ý, anh tách hai chân của cô ra, gập chúng cong lại. Nhậm Tư Đồ trong nháy mắt bị anh làm thành tư thế này, mà đầu anh càng lúc càng cúi xuống thấp, sau đó...

Anh ngậm mút lấy lõi vào mắt hờn đỏ rồi nhàn nhạt tiến ngón tay vào, làm cho khí huyết Nhậm Tư Đồ nhất thời dâng trào sắc đỏ trên mặt dần dần lan tràn xuống tới ngực, cô không nhận được đuôi tay ra nắm lấy đầu anh nhưng lại không hề có một chút hơi sức nào để ngăn cản. Mái tóc ngắn của anh từng sợi từng sợi đâm vào lòng bàn tay cô, hô hấp dần trở nên rối loạn, mà ở bụng dưới giống như đang cất giấu một cây đuốc, dịch ướt càng ngày tiết ra càng nhiều, làm ướt một nắng ga giường màu đậm.

Rốt cuộc anh cũng lấn người lên một lần nữa mà ngón tay vẫn kẹp giữa hai chân cô, thay thế cho đôi môi tiếp tục trêu đùa cô. Nhậm Tư Đồ lấp bấp nhìn anh, mắt trở nên ươn ướt giống như đã khóc, kỳ thực là đang bị dục vọng chèn ép làm cho thân thể muốn bốc hơi.

Thời Chung nhìn vào đôi mắt cô, hên khẽ lên khóe môi, đuôi lông mày, đôi bàn tay khẽ dùng lực thêm mấy phần: “Gọi lên, anh muốn nghe.”

Nhậm Tư Đồ ai oán, lắc đầu theo bản năng.

Nhậm Tư Đồ ra sức nắm lấy ga giường, tiếng thở dốc bị anh bức thành cho đứt quãng khi có khi không, thế nhưng anh vẫn còn chưa thỏa mãn, một ngón tay vốn chỉ quanh quẩn ở lõi vào đột nhiên biến thành hai rìu tiến sâu vào bên

trong, sau đó chậm rãi rút ra, dần dần đẩy nhanh tốc độ hơn, người đàn ông này dường như muốn lấy mạng của cô.

Nhậm Tư Đồ rút cuộc không nhịn được nữa mà hét lên chói tai, thân thể theo bản năng mà muốn trốn lên phía đầu giường, nhưng cô vừa mới thoát được một chút thì đã bị anh nắm lấy cổ chân kéo về, anh rút cuộc không hành hạ cô nữa, thu tay về, nhìn xuống ga giường bên dưới thì đã thấy ướt một mảng lớn, Thời Chung đặt cô thành tư thế ghênh hợ lấy anh, chuẩn bị dùng sức mà tấn công vào.

Lúc trước thì người đàn ông này muốn bức cô đến cảnh giới cao nhất vậy mà lúc này lại ngừng động tác lại: “Trong nhà hết đồ bảo hộ rồi.”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy lúc này anh hoàn toàn không để ý tới cảm nhận của cô, chỉ lo lắng cho bản thân.

Cô không nhịn được mà nuốt nước miếng nói: “Không phải anh cũng đã... .. gọi em là bà xã rồi à?”

Nhìn thấy cô vòng vo trả lời làm cho Thời Chung lắc đầu bật cười, sau đó bắt chước bộ dáng kiêu căng, biết rõ còn hỏi của cô: “Ý em nói là gì? Anh không hiểu lắm.”

Nhậm Tư Đồ cắn răng trừng mắt nhìn anh, thế nhưng anh cũng không để cho bản thân bị yếu thế, tiếp tục ung dung trừng mắt nhìn cô.

Nhậm Tư Đồ há miệng, cô không muốn nói thẳng những lời đó ra, mà cô không chủ động mở miệng muốn anh thì anh cũng tuyệt đối không vác súng mà tiến vào, chỉ chống đỡ lấy ở bên ngoài của cô, làm cho người ta cảm thấy vô cùng khó chịu. Nhậm Tư Đồ nhìn bộ dáng của anh lúc này đột nhiên liền nổi giận, khi anh không để ý đột nhiên dùng sức lật người lại. Trên mặt Thời Chung hiện lên một tia kinh ngạc, cuối cùng cô cũng thành công đè anh ở dưới.

Người phụ nữ này trước nay chưa bao giờ chủ động làm cho Thời Chung nhất thời cau mày, anh cũng liền nằm im hưởng thụ vị trí bị động, nhẹ nhàng vịn lấy hông cô, nhưng chỉ là nhẹ nhàng chống đỡ, mà không hề làm bất kỳ một động tác dẫn dắt nào khác, con mắt cười không hề chớp nhìn xem cô có thể gỡ trò gì.

Nhậm Tư Đồ cũng muốn hành hạ anh giống như lúc này anh đối xử với cô, đem anh tự lo liệu lấy bản thân, mà lúc này nhìn thấy anh để mặc cho cô tự làm xăng làm bậy thì thật sự không biết nên làm sao. Cô giạng chân ngồi lên người anh, ngón tay từ từ chạm lấy vật cứng rắn đang chống đỡ hông cô ở phía sau, từ từ, từ từ ngồi lên, từng chút từng chút nuốt lấy vật kia.

Lúc này Thời Chung rút cuộc không thể không thừa nhận, cô đây cũng chính là đang hành hạ anh, người phụ nữ này chủ động cũng không chủ động đến cuối, nơi đó của cô mới nuốt đến một nửa, liền đã căng cứng không chịu nổi, ngồi ở trên người anh, ngón chân cũng không nhịn được mà co rút, chỗ đó theo

bản năng cũng co rút lại, nhưng lại không dám ngồi xuống nữa. Thời Chung bị cô kẹp lấy thì cảm giác hơi đau, liền hướng lên nghênh đón lấy cô, cô bị đau liền đề bả vai anh xuống không cho anh chuyển động, cau mày nói: “Đau...”

Lâu rồi không có chạm vào không ngờ lại chặt như thế, ướt át như vậy mà cũng không được...

Thời Chung chỉ có thể từ từ lui ra, Nhậm Tư Đồ mặt đỏ đến mang tai nhìn anh: “Nếu không... Đổi lại tư thế?”

Thế nhưng anh lại lấy tay ôm lấy hông cô, một tay đè cô đã chảy mồ hôi ròng ròng ở sau lưng, sau đó liền đem cô bám chặt vào người mình, mượn lúc cô đang ướt át mà xâm nhập vào nơi cấm địa khít khao kia.

Nhậm Tư Đồ thét lên co bụng lại, muốn đẩy anh ra ngoài nhưng cả người cô đã bị anh ôm lấy, chỉ có thể để mặc anh ở bên trong cơ thể cô tùy ý suông sã, rong ruổi.

Đã lâu rồi anh không đụng vào cô, nên mới bắt đầu đã trở nên kịch liệt, tận tình mà hưởng thụ. Nhậm Tư Đồ bị anh mạnh mẽ đánh chiếm thì không chịu nổi, run giọng nói: “Không nên.”, thân thể lại không tự chủ được mà mềm nhũn ra, nằm ở trên người anh, mặc cho anh hành động.

Tiếng va chạm, còn có... tiếng nước chảy vang lên, làm cho Nhậm Tư Đồ hận không che được lỗ tai của mình, nhưng trên thực tế hai tay của cô chỉ có thể vô lực nắm quyền chống đỡ ở trong lòng anh, cả người lắc lư không ngừng.

Anh ôm cô lật người lại, trong nháy mắt anh đã lại nắm quyền chủ động, các vị trí trên thân thể cô không tự chủ mà co rút lại, duy nhất chỉ có nơi đó là mở rộng ra, để cho anh nặng nề tấn công từng phát, từng phát.

Rốt cuộc thì kết thúc lúc nào Nhậm Tư Đồ cũng không còn hơi sức đâu mà quản, duy nhất chỉ còn nhớ cô nằm trong hõm vai của anh. Cảm nhận sự yên bình khi da thịt hai người kề sát nhau. Nhậm Tư Đồ dần dần khôi phục tinh thần, mà anh thì đang đầm đìa mồ hôi, cô đưa tay sờ sờ giọt mồ hôi ở dưới tai anh thì nghe thấy anh cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn cô, ánh mắt mê man hỏi: “Đi tắm chứ?”

Anh liền ôm lấy cô, để hai chân cô kẹp chặt vào eo mình, lấy đúng tư thế này mà xuống giường đi về phía phòng tắm, nhưng bước chân đi tới phòng tắm của anh liền chậm lại. Nhậm Tư Đồ hoàn toàn có thể đoán được vì sao bước chân của anh bỗng nhiên chậm lại, bởi vì thân thể hai người đang dán chặt vào với nhau, anh, vậy mà lại có phản ứng...

Lúc Thời Chung đặt Nhậm Tư Đồ xuống thì suy nghĩ muốn chết cũng có trong đầu cô. Cô vội vàng kéo tay anh lại, sợ hãi ngửa đầu lên nhìn anh: “Nghĩ một lát...”

Anh vậy mà cũng đồng ý gật đầu một cái.

Nhưng hình như, cô muốn ‘Nghỉ một lát’ cùng với anh là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Người kia nghỉ ngơi nhưng ngón tay một chút cũng không có ngừng hoạt động.

Lung Nhậm Tư Đồ bị chống lên cửa phòng ngủ, cảm nhận được ngón tay linh hoạt của anh ở chỗ tư mật của cô hoạt động kịch liệt, cô đè nén tiếng hét chói tai, chỉ có cảm giác thân thể đã vô cùng ẩm ướt, từng giọt chất lỏng rơi lên trên sàn nhà.

Anh rút cuộc cũng cảm thấy hài lòng, liền liếm lỗ tai của cô, dùng giọng nói trầm thấp trí mạng kề bên lỗ tai Nhậm Tư Đồ mà nói: “Em nghỉ đủ rồi sao?”

Ngón tay anh vẫn còn tà ác mà hoạt động, nhưng vẫn còn giả mù sa mưa, giả vờ hỏi cô: anh có thể không... Nhậm Tư Đồ nằm ở trong ngực anh khẽ gật đầu.

Thời Chung cười lên một tiếng, nhưng bởi vì tràn đầy dục niệm mà trở nên hấp dẫn vô cùng, Nhậm Tư Đồ gục ở bờ vai anh không có sức mà động đậy, vì bị anh trêu đùa đến cực hạn mà thần kinh trở nên nhạy cảm.

Cô cảm nhận được ngón tay anh di chuyển ở trong nơi mềm mại ấy rồi thông thả rút ra ngoài, không cần nghĩ cũng có thể biết ngón tay anh lúc này ướt đến mức nào, thế nhưng anh còn muốn đem ngón tay nâng lên trước mặt cô, ở trước mặt cô mà mút lấy từng giọt chất lỏng đang chảy xuống từ đầu ngón tay.

Người đàn ông này thích làm cho cô xấu hổ mặt đỏ đến mang tai, mà hứng thú tệ hại này càng ngày càng có khuynh hướng nghiêm trọng hơn. Nhậm Tư Đồ nhìn không được mà cắn lấy bả vai anh, nhưng anh lại đưa tay nâng đầu cô lên, anh muốn cô nhìn anh, để anh dễ dàng hôn cô. Vừa hôn vừa không tha nơi chặt chẽ kia, anh mượn vẻ trơn trượt kia mà muốn tiến quân vào thần tốc.

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể nhón chân lên mà phối hợp, nhưng vẫn cảm thấy anh chỉ chống ở bên ngoài cửa động mà chưa hề có ý muốn tiến vào, cô muốn lùi ra phía sau trốn tránh nhưng bởi vì bàn tay anh vẫn đặt trên mông cô giữ lại.

Hai chân Nhậm Tư Đồ dường như có chút mỏi, không thể chịu nổi trọng lượng của thân thể mà muốn trượt xuống theo cánh cửa thì đột nhiên bị anh giữ lại. Cánh tay vững chắc của anh đem chân cô vắt qua tay mình, cả người cô bị anh cố định trên vách của không thể nào chuyển động. Mà thân thể cô lúc này vô cùng khó chịu khi không được thỏa mãn chỉ có tiếng khóc nức nở ngậm nga.

Đúng lúc này, ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ nhẹ nhẹ: “Cốc cốc.”

“...”

Thời Chung chợt dừng hành động của mình lại.

Nhậm Tư Đồ gắt gao cắn bả vai anh không dám phát ra chút âm thanh nào.

Không đợi tiếng người ở bên trong đáp lời, bên ngoài đã vang đến tiếng âm thanh mở cửa. Mặc dù cửa đã được khóa trái nhưng Nhậm Tư Đồ vẫn không

khỏi cảm thấy căng thẳng, đem bả vai anh cắn thật đau. Thờì Chung liền điều chỉnh hô hấp: “Ai vậy?”

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng đáp lại: “Là con. Tâm Tâm.”

“Sao... sao vậy?”

Tâm Tâm lại đáp: “Con nghe thấy tiếng chuột cào cửa.”

Con chuột... cào cửa.

Thờì Chung nhìn người núp trong ngực mình, người phụ nữ này không dám ngẩng đầu lên, cô không biết nên làm thế nào cho phải.